

MICHAEL MANSFIELD

A BARÁT

1.

– Kicsim, mondd, szoktál tévét nézni? Vagy zenét hallgatni?

Amelie hatalmas szemei zavartan nézték meztelen lábujjkörmeit. Végül felpillantott Gert Halloway-re, mintha tanácsot kérne tőle, vagy hogy erőt merítsen belőle. A tanárnő mosolyogva bólintott vissza rá. Végül a kislány gyenge hangon válaszolt a szociális munkatársnak.

– Zenéjt? Aztat szok’ haagatni. De nem ollan színesset, meg hangossat, amit az osztálba nehány haagat.

– Hát milyen zenét hallgatsz, Amelie?

– Dobokat. Ahugy ütik a tam-tamot. Azt szok’ haagatni. Aztat a nagyanyó is szereti...

– Ki az a nagyanyó, Amelie?

– Hát, a nagyanyó. A nagymama. Csenbe ül, nem beszél, csak haagatja a tamot. Egészen addig haagatja, amíg ee nem gyön a barátunk. Aki jó hozzánk.

– Ki ez a barátotok, Amelie?

Amelie Bo Jackson újra Gert tekintetét kereste, de végül ismét a saját lábujja bámulásánál kötött ki. Szeppenten ült a tanári szoba egyik kemény

székén. Még feszengeni sem mert, noha ez a vékony dongájú, ébenfekete kis test normális helyzetben aligha tudott volna néhány másodpercnél többet mozdulatlanul tölteni. Izgó-mozgó karaktere most megdermedt az idegenek figyelmének fagyos fényében.

Gert Halloway, a kicsi, községi elemi iskola tanárnője már jó ideje felfigyelt Amelie-re. Amikor valamivel több, mint egy évvel ezelőtt idekerült, a mocsárvidékkel körülölelt Georgiai-i Homestead Tuc-ba, ebbe a többnyire feketék lakta körzetben, szinte azonnal feltűnt neki ez a különös, magányos kislány. Amellett, hogy felvirágoztassa a község elavult iskoláját, hogy ezzel megfelelő nevelést biztosítson a hátrányos helyzetű fekete kisebbségnek, a legfontosabb küldetésének azt tartotta, hogy felkarolja Amelie-t. Bár ez nem tűnt könnyű feladatnak. Bárhogy is szeretne volna a maga hatása alá vonni a csenevész kis teremtést, tudomásul kellett vennie, hogy a mocsárbeli otthon, a sajátosan rituális szokások és az állítólagos nagymama, aki a gondját viseli, áthatolhatatlan páncélt vonnak Amelie lénye köré.

Gert a végsőkig próbált harcolni, hogy felhívja magára a kislány figyelmét. Semmit sem tartott olyan fontosnak, mint hogy bizalmába férkőzzön, de tudomásul kellett vennie, hogy ezt a csatát egyedül nemigen tudja megvívni. Ezért volt szükség a gyámhatóság, és a szociális ellenőrzőcsoport megjelenésére a Homestead Tuc-i iskolában.

Gert szokása szerint vaskos ajkát rágva figyelte, ahogy a hivatalnokok a félszeg kislány fölé magasodnak. Valahol a lelke mélyén kapálózva keresett vigaszt abban, hogy az általa indítványozott, kínos meghallgatás végső soron mindenképpen Amelie hasznát szolgálja.

– Kicsim – szólt ismét Miss Stracy, a túlságosan is nyájásnak tűnő szociális munkatárs. Gert csodálkozott volna, ha ez a hölgy nem lenne magánéletében férfigyűlölő, arrogáns satrafa. Vagy legalább is egy lesbikus kapcsolat férfiasabbik szereplője. Most bármennyire is igyekezett a legjobb formáját hozni, Gertet nem tévesztette meg ez a műmosoly. – Kicsim, miért nem válaszolsz? Ki a barátotok? Talán egy rokon, aki hozzátok tartozik, de

nem él veletek?

Amelie-n látszott, hogy hiszékeny gyermekelméje úgy képzei, előbb szabadul, ha mégis válaszol Miss Stracy kérdéseire. Nem nézett fel, csak úgy az orra alatt motyogta a választ. Hogy mennyire mehetnékje lehetett, azt Gert abból szűrte le, hogy a fekete lábacskák ösztönös rángatózásba kezdtek.

– Nem tom! – dünnyögte a kislány. Míg hallgatta őt, Gert egyidejűleg arra is felfigyelt, hogy ezek a magas székről lelógó, sötét kis fogpiszkálók foltosak és nem a piszoktól. Véraláfutásokat vett észre és talán azt is, hogy Amelie lábszárai véznábbak, mint egy hete.

– Nem tom’ – folytatta Amelie – , hogy ki ő nekem, de mikor egyön és velünk van, az nagyon jó! Ahogy előbukkan a mocsárbú’, az nagy öröm nekünk. Boodogok vagyunk! Ennyit tuok csak mondani...

– Amelie. Szeretnék beszélni a nagymamáddal. Mit gondolsz, meglátogathatnánk őt?

A kislány felkapta a fejét, és tagadóan megrázta. A raszta-frizurájába font színes gyöngyök megzörrentek a heves mozdulattól.

– Nem! Aztat nem lehet! A nagyanyó mindig aztat monta, ne zavarja senki a nyugaamát! Senkit nem enged magáho’, odahaza! Csak a barátunk gyöhet, csak ő. Csak neki örülünk. Mer’ amiko’ ő gyön, akko’ boodogok vagyunk.

– Értem, kicsim. Tehát boldog vagy. Remek – mondta a felügyelő, aztán egy értetlen grimaszt elnyomva odafordult Gerthez. Széttárta kezét annak jeléül, hogy fogalma sincs arról, hogyan értékelje ezt a különös választ. Gert tisztában volt ezzel és maga részéről egy kicsit meg is bánta, hogy idehívta ezeket a papírtologató bürokratákat. Hibázott. Áttörést akart; azt, hogy bármi áron, de bejusson a kislány zárt világába. Ebben a pillanatban ráébredt arra, ha valódi eredményeket akar Amelie ügyében, csak egyedül magára számíthat.

– Van bármi, amit szeretnél elmondani? – vetette oda fáradtan a gyerekeknek. Biztos volt benne, hogy a kislány tagadóan megrázza majd a fejét

és megértvén, hogy vége a kínos előadásnak, kiiskol a teremből.

De nem így történt.

Amelie csak bámult rá, nehéz, fájdalmas pillantással. Hangtalan, segélykérő sikoly, titokzatosság és fájdalom lapult ebben a nézésben és Gert, amint felfigyelt rá, érezte, hogy a gyomra a torkáig kúszik fel.

Körülnézett, remélve, hogy senki sem vette észre a kislány különös színeváltozását. A bizottsági tagok összedugták a fejüket és nem figyeltek Amelie-re, Miss Stracy pedig szemrebbenés nélkül elvonult a kávéautomatához, hogy elkortyoljon egy cappuccinót. Gert megnyugodva fordította vissza a fejét a széken gubbasztó kis teremtség felé, de ismét megdöbbsent. Amelie-t újra abban a közömbös, lábujját bámuló pózban találta, mint a meghallgatás alatt és nyoma sem volt rajta a néma segélykérés rémisztő megnyilvánulásának.

Hallucináltam volna? – tette fel magának a kérdést Gert. Teljesen összezavarodott. Fogalma sem volt arról, hogy mit tegyen most: erőltesse-e a kapcsolatteremtést, hogy magyarázatot kapjon erről a különös viselkedésről, vagy várjon és figyeljen türelmesen.

Némi tépelődés után a tanárnő az utóbbit találta jobb ötletnek. Nagy kínok árán, de mégis sikerült szótlánul végignéznie, hogy Amelie vezna kis teste lekászálódik a székről és kiinal a tanári szoba ajtaján. Bár szíve szerint megragadta volna, és valami nagyfelbontású nagyító alá toltta volna, hogy megfejtse végre a titkát ennek a furcsa teremtségnek, inkább hagyta elmenni. Csak szemével követte alakját az iskolafolyosó kanyarulatáig.

Támpontokat kell találnia. Vagyis...

Vagyis mindenképpen találkoznia kell a nagymamájával.

2.

Úgy adódott, hogy Gert csak egy hét múlva találkozott ismét Amelie-vel.

A meghallgatás után, még azon a délutánon az anyja hívta, hogy

sürgősen jöjjön haza, ha teheti. Apját autóbaleset érte és a sérülései alapján nemigen bíztatták gyógyulással.

Gert hamisítatlan, gyermeki rajongással imádta az apját, még így harminchét évesen is. Úgy tartotta, ez a csillapíthatatlan tudásszomjú, kövérkés, de bűbájos ember nem csupán egy szerelmes éjszakán alkotta meg őt. Valójában nap mint nap, minden egyes bátorító, nevelő szavával lefaragott belőle egy-egy adagnyi felesleget, hogy végül a maga képére teremtsen meg azt, aki szinte mindenben tökéletes hasonmása. Ha Gert kedvelte is anyját, az apja iránti imádat mellett ez teljesen eltörpült és nem is lehetett egy napon emlegetni a két érzelmet. Természetesen azonnal szabadságot vett ki és nem érdekelt, hogy néhány kollégája a száját húzza ettől a lépésétől. Mennie kellett, hiszen az élete legbecsesebb ajándékát fenyegette veszély.

Az apja – talán éppen azért, mert Gert nem odázta el a látogatását – jobban lett az érkezéte. A baleset nyomai mozdulatlanságra kárhoztatták ugyan, de szinte attól a pillanattól, hogy maga mellett tudhatta gyermekét, állapota a válságosról a súlyos, de nem reménytelen kategóriába váltott. Mikor Gert egy hét múlva visszatért Georgiába, hogy folytassa munkáját, hitetlenkedő orvosokat és egy lassan, de biztosan lábadozó embert hagyott maga után az Iowabeli Des Moines-i Szent Patrick Kórházban.

Ezt követően találkozott újra Amelie Bo Jackson-nal. És ez a találkozás összetörte a lelkét.

Az apjával töltött hét nap alatt is gyakran gondolt a kislányra, de természetesen másod-, vagy harmadlagos problémaként. Úgy jött elé a csenevész gyerek, mintha egy ködszerű látomás lebegne a lelkében. Egy rajzolat a múltból, melyhez visszatér majd, ha a fontosabb ügyei engedik. Hiszen csak egy hétről van szó. Csak egy hétről...

Most azonban rá kellett ébrednie, hogy az idő, amit nem ítelt soknak, kegyetlen zsarnoknak bizonyult. Könnyörtelenül megdolgozta ezt a csenevész gyermeket, lemarva róla a maradék húst és elszívva belőle mozgékonyágát és életerejét. A kislányból csak a koponyaszerű arcból kitüremkedő, hatalmas,

kedves szemek emlékeztettek a régi Amelie-re. Mosolyogni próbált, amikor meglátta őt, de erejéből csak egy fintorra futotta. Szaladni szeretett volna felé az iskola kongó folyosóján, de elképzelhetetlenül vékony lábai meg-megroggyantak alatta. Ahogy Gert a közelébe ért, szinte beleroskadt a karjaiba.

– Mi történt, kicsim? – sipította aggodalmasan, és megsimogatta a kislány csontszáraz bőrét. – Beteg vagy? Hogy érzed magad?

– Nincs néjkem semmi bajom – mondta Amelie. Egy pillanatra belefúrta tekintetét Gertébe, amitől a tanárnő hátán újra végigszaladt a hideg.

Megint ez a segélykérő pillantás!

– Ugyan! – Szigorú és erélyes hangon szólt rá, hátha ezzel megadásra kényszerítheti a csökönyös kis lényt. – Látom, hogy van, Amelie! Látom! És tudnom kell végre, kicsim, hogy mi a baj veled! Tudnod, hogy mennyire szeretnék neked segíteni! És a nagymamádnak is! Nagyon szeretnék találkozni veled. Értsd meg, többet tudnék tenni értetek, ha beszélhetnék végre veled.

– Nem lehet – súgta a gyerek és megkísérelt ellentmondást nem tűrő hangon beszélni. Most nem rázta a fejét, mint egy hete, a meghallgatáson, de legalább olyan eltökéltnak tűnt a tiltakozása.

– Miért nem lehet? Én a tanárnőd vagyok, bizonyos szinten felelős érted. Amelie, értsd meg végre, segíteni akarok rajtatok.

– Nem! Nem kell segíteni. Nem gyöhetsz és nem gyöhet el senki! Nem szabad!

Gert bénán bámulta a kislányt. Úgy érezte magát, mint az az értetlen fajankó, aki fejjel megy a falnak, noha tudnia kellene, hogy képtelen átszakítani azt. És amikor alaposan összeveri a fejét, meg az orrát, a falnak pedig még csak a vakolata sem sérül meg, kétségbeesetten mered maga elé.

– Miért nem szabad?

– A nagyanyót nem szabad zava'ni. Sokat szok' alunni, átalussza az egísz napot. Nem szabad felébreszteni. És a barátunk, az se szeret senkit látni.

Gertet előntötte a düh, amit a sikertelenség és a hosszú idő óta tartó eredménytelen próbálkozás hurrikánja táplált. Természetesen uralkodott magán, de kerek, fehér arcán, a vaskos, vörös ajkai szegletében csomóba gyűltek az érlelődő szarkalábak.

Aztán hirtelen gondolt egyet. Mosolyt erőltetett magára és csevegő hangszínre váltott.

– És mondd csak, hogyan néz ki az a bácsi? A barátotok?

Amelie szemei kitágultak, csaknem kiestek az üregükből.

– Öreg... Nagyon vékony, csúf. Öreg és hajlott hátú. De nagyon jó. Elgyön hozzánk és vidámmá teszi nagyanyót, meg engemet. Megsimogat, hozzám bujik, meg át szok' öleeni.

– Hozzád ér? Megölel? – kérdezte Gert, és igyekezett, hogy ne látszódjon rajta, mennyire megrökönyödik. Éles fényforrásként gyulladt ki benne a szörnyű gyanú.

A jelek... A foltok a kislány testén...

Valamiféle aljasság nyomai lehetnek!

Nem volt nehéz a legszörnyűbb dologra gondolnia.

– Igen. Nagyon szeret engemet... Tom', hogy így van. És ez olyan jó...

Gert összeborzadt ezen a vallomáson és nem tudott egyébire gondolni, mint valami szemét, mocskos aberrált állatra, aki a mocsárban rejtőzködve igyekszik beteges szenvedélyét kiélni egy ártatlan gyermekben.

– Amelie! Kérlek, figyelj rám. Ezek nem jó dolgok, érted? Nem szabad ilyen dolgoknak történniük! Segíts nekem, hogy segíthessek! Mondd meg, mikor jön el a barátotok legközelebb.

A hatalmas szemek gyanakvóan állapodtak meg rajta. A kislány ingatni kezdte a fejét.

– Nem tom'. Sose mongya előre. Csak gyön, amikor felhangzanak a dobok. Egyszer csak ott van.

Istenem, mondd meg, mit tegyek! – sikoltott Gert lelkében a kétségbeesés. Valóban nem tudta, hogyan fogjon hozzá a dologhoz, de

eldöntötte, hogy valamiképpen megoldja ezt a gyalázatos esetet. Ha még a törvényesség határát is kell emiatt súrolnia...

Miközben odanyújtotta saját, hússal és zöldségekkel gazdagon tömött szendvicset Amelie-nek, máris valami használható haditerven morfondírozott. Megsimogatta a kislányt, és miután szeme sarkából még látta, ahogy amaz nehézkesen bevonul a tornaterembe, hogy felmentettként némán bámulja a többieket, és megküzdjön a hatalmas ajándék-szendviccsel, besietett a tanáriba.

Senki sem tartózkodott a teremben, ezért Gert gyorsan feltárcsázta a seriffet. Míg a kapcsolásra várt ez a mostanában kissé beteges, de alapvetően erőteljes és végtelenül jámbor férfi képe kúszott a szeme elé. Kedvelte Jason Attridge-et. És tudta, hogy a dolog oda-vissza működik. Ha valaki, ő biztosan segít neki kinyomozni az igazságot.

– Itt Attridge seriff. Parancsoljon – dörmögte a jól ismert, tájszólással bíró hang a kagylóban.

– Hello, Jason. Gertrude Halloway vagyok. Gert a suliból.

– Ááá, visszatért, kedves? Akkor értem, miért nyílnak ma szebben a virágok.

A tanárnő elmosolyodott, talán még el is pirult egy keveset, bár semmi kedve nem volt most ahhoz, hogy személyes irányba terelődjön a beszélgetés.

– Igen, itt vagyok, Jason. És mindjárt a segítségét szeretném kérni.

– Miről lenne szó? Jól tudja, hogy megteszek magáért bármit, amit csak lehet.

– Kösz. Szóval... Hogy is mondjam csak... Alapos a gyanúm, hogy valami mutogatós, tudja... ő... pedofil fickó bujkál a mocsárban, Jason! Ugyanúgy, ahogy fél éve a szomszéd városban. Legalább is úgy vettem ki az egyik tanítványom szavaiból. Elkezdtem gondolkodni, Jason. Még az is lehet, hogy nem a valódi vétkest fogták el akkor és az igazi meglapult a környékünkön. És esetleg a beteges ösztöne máris újabb aljasságra serkenti. Tudna valamit tenni ez ügyben?

A kagyló egy pillanatig elnémult, de hamarosan újra felhangzott benne a dörmögés.

– Várjon, várjon! Kicsit előreszaladt, Gert. Konkrét bejelentés?

– Az nincs. Csak foltokat vettem észre az egyik tanítványom testén. Legyengültnek, megviseltnek látom, mint akit alaposan helybenhagytak. Meg olyan furcsa körülmények veszik körül...

– Tehát nincs konkrét bejelentés, ha jól hallottam. – A férfi hangja egy árnyalatnyi türelmetlenséget mutatott. Gert arra gondolt, hogy a seriffnek kisebb baja is nagyobb annál, hogy valami vélt mocsárbéli fajtalanság kutatásával töltse ki a napját. Amikor a férfi folytatta, hangja megváltozott ugyan, de a mondanivalója valóban ezt a gondolatot világította meg. – Nézze, kedves. Én ismerem magát. Az áldott jó szívét. És tudom jól, maga nagyon a szívéen viseli ezeknek a feketéknek a sorsát. És ez rendjén is van, hiszen ha nem lennének ilyen angyali teremtések, mint maga, bizony, ezek a szerencsétlenek aligha kapnának egy jó szót is. De azt is tudnia kell, hogy ez egy más világ, Gert. Ők egy más kultúra. Megvannak a szertartásaik, a különcségeik, amiket ha nem ismerünk, mindjárt valami nagyon rosszra gondolunk. Őszinte leszek. Nem hiszem, hogy bármiféle pedofil barom bujkál odakinn. A maga kis tanítványa talán vudu szertartáson vesz részt, esetleg a rokonai akaratából. Vagy valószínűleg elbarangol a mocsárban, összeveri magát, meg ilyesmi. Lehet, hogy összeszedett valami fertőzést és azért robbant le. A mocsár a betegségek melegágya, ugye, tudja?

– Ez a véleménye, Jason? Nem hisz nekem? – kérdezte Gert és remélte, a férfi nem hallja ki hangjából a dacos élt.

– Kedves Gert, kérem, nyugodjon meg. Igazán sokat jelent mindenkinek a maga figyelme és alapossága. Imádjuk magát, az erejét, a tettekkészségét. Mindenki tiszteli. De hagyjuk a túlzásokat, meg a rémisztgetéseket. Még csak az hiányzik, hogy elterjedjék a környéken valami újabb fantazmagória egy fajtalankodóról.

– Nyugodjon meg, csak magának szóltam erről, Jason.

– Rendben. És ez maradjon is így. Ami pedig a múltkori esetet illeti, Gert... Nos, én ott voltam az illető elfogásánál. Állíthatom magának, hogy Jeff Lafayette személyében a valódi pedofil elkövetőt csípték el a szomszéd város kopói. Ugyanis megtaláltuk az egyik áldozatát is a háza pincéjében, gyalázatosan megkínozva. Én ugyan nem vehettem részt a hajtóvadászatban, de láttam annak az állatnak a szemeit, amikor megbilincseltek, és a járőrökcsiba tuskolták. Biztos, hogy nem ártatlant kaptak el, hanem az igazi bűnöst. Ez a mocskos pszichopata még ott, a tetem mellett is tagadott. Azt üvöltötte toroka szakadtából, hogy nem is ő tette. Csak belébújtak. Igen, ezt kiabálta, hogy a testébe költözött a gonosz, és az követte el a rémes tetteket. Hát, azt hiszem, ez elég meggyőző, Gert. Az az elmebeteg állat azóta a zártszűly falai között tölti a napjait. És biztosíthatom, nemigen térhet vissza a környékre, hogy ott folytassa, ahol abbahagyta. Úgyhogy felesleges emlékeztetnie rá a népeket.

Gert nem nyugodott bele egykönnyen. Bármennyire pökhendinek nézhették ezért – ó, Istenem, egy kevéske rossz tulajdonsága neki is lehet! –, nem szerette lenyelni a letorkolást. Néha még odáig is elment, hogy akkor sem adta fel a vitát, ha nyilvánvalóvá vált, hogy nincs igaza. Szerencsére, általában helytálló véleményt képviseltek a felvetései.

– Remélem, nem haragszik meg, ha mondok még valamit. Ha jól emlékszem, Jason, a kis Marty Osmond teteme nem került elő.

– Nos, hát... ebben igaza van. Egy tanú szerint a kisfiú elbarangolt a mocsárban. Nyomait és ruhájának egy leszakadt darabkáját odaát találták meg, Alabamában. A határsávon túl. De meggyőző bizonyítékok hiányában ezt egyáltalán nem írhatjuk Lafayette számlájára. Erről ennyit tudok mondani.

– Értem. – Gert ezúttal már meg se próbálta megszűrni a hangsúlyát. Hadd érezze a seriff a mondatban rejlő gúnyt. – Tehát ez már nem az ön felelősége, Jason. Hiszen már Alabamában van, ha él még egyáltalán.

– Tudom, Gert, hogy érzéketlennek tartja az álláspontomat, de tudnia kell, hogy odaát nincs hatásköröm. Maga okos lány, tudja, hogy a rendőri

állománynak is be kell tartania a szabályokat. Szinte naponta érdeklődtem az Alabama-i kollégáktól, de a ruhadarabon kívül nem találtak semmit. Ennyi. Kérem, nyugodjon meg. És hogy én is tegyek valamit ezért, engedje meg, hogy délután meghívjam a kávéházba egy jó cappucinóra. Mit szól hozzá?

– Köszönöm, nagyon kecses ajánlat, Jason – mondta lassan Gert. A seriff szavaiban rejlő igazság magához térítette; ezúttal igyekezett félrerakni a fagyosságát és őszintén válaszolt. – De attól tartok, sok lemaradást kell behoznom. Majd legközelebb, ha meghív, biztosan igent mondok. Viszlát.

– Rendben. És ne feledje, amit mondtam.

Nem felejttem – motyogta magában Gert a süket telefonnak. Dühös volt, bár tudta, hogy Attridge-nek a maga részéről igaza van. Ám ez nem nyugtatta meg. – *De azt sem, hogy nem segítettél, te tulok.*

Körülnézett és megnyugodva konstataálta, hogy senki sem vált fültanújává a telefonbeszélgetésnek. Úgy döntött, kifelé valóban úgy tesz, mintha megfogadná a seriff intelmeit. De belül máris körvonalazódott egy terv, aminek kivitelezésére a magára maradtak dacossága szolgáltatva a megfelelő energiát.

3.

A tükör előtt állva meredten bámulta önmagát. Ezenközben lelke egy utolsó, baljóslatú intéssel látta el: *Veszélyes vizekre evezel.*

Ha eszed lenne, inkább csak a kocogást választanád ahelyett, amit tervezel...

Gert nem engedte, hogy a hang eltérítse. Nem mozdult el a tükör elől; sietve kontyba csavarta a haját, hogy ne zavarja a mozgásban. Ott, ahová most készül, ágak ezrei leselkednek, hogy perverz módon beleakadjanak a tincseibe.

Felkapta fekete tréningruháját és felhúzta futócipőjét, ami vagy egy éve porosodott érintetlenül a szekrényben. Próbaképpen felkattintotta zseblámpáját is. A fénykéve vakító csillagot lobbantott a tükörben. Rendben.

Végül előhúzta zsebéből a legfontosabbat: az önmegnyugtató eszközt, az önvédelmi pisztolyt. Marokra fogta az apró kis jószágot és érezte tenyerében a hideg fém erőszakos keménységét. Ha az a tulok Jason segített volna, most nem kellene ezt szorongatnia. Gyűlölte a fegyvereket, de annyi racionális érzékkel mindenképpen meg volt áldva, hogy legalább egy gázipisztolyt magával vigyen.

Tíz perc alatt kiért a városkából és megtorpant az Ocopenchee-mocsár szélén. Nagyot nyelt, amikor tudomásul vette, hogy az addig sűrűn rakott utcalámpák megritkulnak, és kísérteties fénnel vonják be a környékbeli rengeteget. Ráadásul, jóval gyengébbel, mint amire számított. A ciprusok úgy sötétlettek e delejes fényfüzér hatókörén kívül, mint foszlott, lógó ruhájú rémóriások. Ennek ellenére nem érezte, hogy inába szállna a bátorság. Olyan mélyen gyökerezett benne az aggodalom Amelie-ért – és tudta, az anyaság ki nem merített ösztöne dörömböl a lelkében –, hogy képtelen lett volna visszakozni.

Szeméhez emelte a térképet az autó gyenge belső világításánál. Egész délután felette görnyedt, míg sikerült beazonosítania azt a tanyát, ahol minden valószínűség szerint ez a titokzatos kislány éli kíváncsi szemektől elrejtett napjait a még titokzatosabb nagymamájával. És a titokzatos baráttal, aki nem lehet más, mint...

Lekapcsolta a világítást és körülnézett a szélvédőn át. Erősen ódzkodott attól, hogy letekerje az ablakot és kidugja a fejét a sejtelmes éjszakába, bár tudta, előbb-utóbb ez elkerülhetetlen lesz. Némi hunyorgó leselkedés után fel is fedezett valamit, ami akár egy keskeny ösvény kezdete is lehetett. Ahogy a szeme megszokta az árnyak játékát, a járat torkolata még erősebben rajzolódott ki előtte a félelmetesen sötétlő ciprusok ágai alatt. Legfeljebb egy motornak, vagy biciklinek vágták a bozótoson, egy autó semmiképpen sem fért volna el benne.

Összeborzadt, amikor megértette: nem odázhatja tovább, ki kell szállnia, és gyalogosan kell továbblopakodnia az ösvényen.

Percekig készülődött, míg végre kiszállt a kocsiából. Azt tudta, hogy a tulajdonképpeni mocsár, a lápos vizenyő csak beljebb kezdődik. Remélte, hogy ezt az aligátorok, meg a mokaszinkígyók is tudják. Ennek ellenére úgy lépett le az aszfaltútról, mintha valami határon kelne át, ami az életből a halálba vezet.

Nem nézett hátra egyszer sem és fülét a párás, fonnyadtszagú erdő milliónyi zaja tömte be. Így nem is vehette észre, hogy valamivel távolabb az úton leparkol egy kivilágítatlan autó.

Egészen addig a pontig settenkedett a sötétben, amíg az utcalámpa delejes fényét teljesen felfalta az erdő sötétje. Ezután felkattintotta a zseblámpát és szigorúan csak maga elé, az ösvényre világítva továbbsietett célja felé.

Az út nem tartott sokáig. Alig tízperces botladozás után az út egy tisztásba torkollott, aminek a közepén, néhány örökzöld tövében egy roskatag kalyiba sziluettjét vehette ki. A tisztás túl nagy volt ahhoz, hogy a mindent megfojtó mocsári növényzet összekapaszkodjon felette, ezért a hold fénye akadálytalanul bekukkantott fentről. Ez bizalommal öntötte el. Kikapcsolta a lámpát és egyre azon fohászodott, hogy ne kelljen megküzdenie még egy acsarkodó házörzővel is. Bár nem igazán hitt abban, hogy semmi sem vigyáz a kunyhó lakóira, hiszen ha ő maga, ráadásul az éjszaka leple alatt ilyen könnyen rájuk lelt, bármelyik rossz szándékú is megtehetette ezt. Kell lennie valaminek.

De nem volt. Gert a hold ezüstös fényét kerülve, a cserjék és a lelógó, zászlós alakú cipruságak rejtekében akadálytalanul közelített a házhoz. Nagyon remélte, hogy nem lép rá egy lustálkodó lápi viperára, vagy valami rémes csúszómászóra, pókra, vagy bogárra. Néha bokáig süppedt a nyálkás talajba, de nem süllyedt mélyebbre és őszintén bízott benne, hogy nem téved bele a mocsár veszélyes régióiba.

Már szinte karnyújtásnyira volt tőle a tákolt kalyiba, de sehonnét nem ugrott elő egy vicsorgó eb, hogy felverje a lápvidék rettentő nyugalalmát.

Talán a mocsár közelsége teszi meg a magáét – gondolta Gert, miközben megérintette a veranda korhadt oszlopát. *A lép okozta félelem távol tartja a hívatlan vendégeket. Ez jobb lehet, mint bármiféle védelem.* Mindenesetre megmarkolta a gázpisztolyt.

Most, hogy megtette azt, amire megesküdt magának, hirtelen nem tudta, miként folytassa a küldetést. Ideért, felkutatta a kislány lakóhelyét, de... Hogyan tovább? Elviszi talán innét? Hiszen az nem egyéb, mint emberrablás, még ha olyan jó szándékú is az elkövető, mint ő!

Nem tudta, mit tegyen, ezért ösztöneire hagyatkozott. Valahogy érezte – mint ahogy megérzi az ember a szerelme közeledtét a test, a szív és az értelem csodálatos csatornáin keresztül –, hogy nem véletlenül van itt. Valaminek ma éjjel mindenképpen történnie kell.

Mire közelebb lépett a konyhához és szembesült azzal, hogy tettének akár jogi következményei is lehetnek, egy hatalmas szempár villant meg előtte.

Gert megrökönyödött és egy pillanatig mozdulni sem bírt. A szempár tulajdonosa minden meglepetés nélkül közelebb lépett hozzá és megragadta a kezét. Amelie volt az.

– Tudtam, hogy együtt. Mindjárt itt lesz a barátunk is. Most megösmérheted. Gyere.

A kislány maga után vonta, be, a sötét, nyirkos szagú építménybe. Gert torka elszorult, ahogy átlépte a küszöböt. Mint váratlan jégeső, úgy zúdult a nyakába a pánik; lelke minden ízében tiltakozott az ellen, hogy benn tudja magát a rémes konyhában. De Amelie érintése és biztatása végül elfojtotta az ellenérzését.

– Gyere, ülj ide. A nagyanyó mellé...

Odabenn egy apró mécses égett csak, még félelmetesebb hangulatot biztosítva a rémes helynek. Gert lábai reszkettek, de nem fordult vissza és nem menekült el. Engedelmesen követte az öntudatosnak tűnő Amelie-t, mintha kettejük között felcserélődtek volna a szerepek ezen a félelmetes

éjszakán. *Talán ezzel is közelebb juthatok hozzá. Ha megbízom benne...* – gondolta.

Bátortalan mosollyal az arcán elindult a jelzett irányba, a sejtelmes árnyékba burkolózott hintaszék felé, hogy üdvözlje a csendes nagyanyót. A fény a szemébe sugárzott, ezért nem láthatta a székben ülő alakját, vagy vonásait. Amelie, mintha kitalálta volna a gondolatait, odahozta a mécsest.

Gert nem emlékezett rá, hogy felsikoltott volna. A látvány okozta rémület kitörölte agyából a tettek emlékét. Abban azonban biztos volt, hogy hátralépett kettőt, hogy elmeneküljön.

A hintaszékben ülő vénség már jó ideje halott volt. Arcát az enyészet férgői faragták át és változtatták az elmúlás fakult torzójává. Imitt-amott koponyájának sárgás csontja is kivillant a rothadó bőr alól. Kócos, fehér haja száraz szalmaként meredezett homloka felett. Egyedül fonnyadt szemei meredtek előre, mintha még mindig unokája csínytevéseit figyelné.

Gertet elfogta a hányinger és érezte, amint a kesernyés, maró gyomorváladék feltör a szájúregébe. Megfordult, hogy kiszaladjon a szabadba, ám...

...Ám az ajtó nyílását egy szuszogó, szürkés tömeg töltötte be, véglegesen elállva a menekülés útját.

Hangot hallott, Amelie vékony sipítását: „Ne félj! Minden rendben lesz! Úgy sem tudsz elmenekülni, maradj nyugton!”

Először nem értette, hogy mit akar mondani a kislány. Furcsának érezte, hogy a hang nélkülözi a megszokott tájszólást, amivel a kicsi fekete ajkak mindig is kerékbe törték az angol nyelvet. A gyerek nem beszélt akcentussal, ráadásul olyan határozott hangsúlyt ütött meg, mintha egy felnőtt szólt volna hozzá, aki uralkodni akarna felette. Végül döbbenetesen vette tudomásul a legkülönösebb tényt: a hangok nem a fülén keresztül áramlottak a tudatába, hanem közvetlenül az értelmét vették célba. Megrettentette a tény, hogy Amelie gondolatátvitellel próbálkozik.

Ijedten kapkodta a fejét a csendben várakozó kislány tekintete és az

ajtóban álló sötét tömeg között. Nem tudta, mit tegyen, de érezte azt, hogy a pánik bilincse nagyon lassan meglazul az érzékein. Tenni kell valamit.

Hirtelen előrántotta a gázpisztolyt és rálőtt az ajtóban állóra. A pisztoly hatalmasat dördült, és az útjára bocsátott könnygáz-felhő beburkolta az alakot, de Gert megrökönyödésére az idegen meg sem rezdült tőle. Tovább szuszogott, ahogyan eddig és csak annyira érzékelte a maró gázt, mintha hűvös szellő csapott volna az orrába.

„Mondtam, hogy felesleges. Higgadj le, Gert” – csendült újra a hang a koponyája belsejében. Ettől összeomlott és a pánik újra rávetette magát. Még a pisztolyt is kiejtette a kezéből.

„Jól van. Így nem lesz olyan rossz...” – hallotta ismét.

Zavarodottan forgatta a fejét. Talán a sok jelentkezett ilyen módon, talán az ösztönei kerestek valamiféle rejtett menekülési lehetőséget. De bármi is inspirálta mozdulatait, ennek köszönhető, hogy egy újabb tetemet fedezhetett fel a helyiség egyik sarkában.

Egy csontváz hevert a padlón – méretei alapján láthatóan egy gyermek maradványai. Szakadt ruhája szégyenlősen tapadt a medencecsontjához, mintha a halál után is félénken rejtené nemi hovatartozását. Gert agya a rémülettől pengeélessé vált; hirtelenjében világossá lett a számára, hogy Marty Osmond, az eltűnt gyermek tetemét látja a mocskos padlón.

A látványtól dührohamban tört ki. Üvölteni, sikoltani próbált, de hirtelen kifogyott tüdejéből a levegő és ez mozdulatlan némaságra kárhoztatta.

Az ajtóban álló ekkor beljebb lépett. Gert lassan ráemelte a tekintetét. Ezúttal semmi sem akadályozhatta meg velőtrázó üvöltését.

Az idegen magasabb volt, mint egy természetes férfi, de karcsúbb annál. Minden tagja túlzóan nyúláknak hatott, mintha egy karikaturista alkotta volna, néhány pohár pálinka után. De a nem emberi, háromszögletű arc és a hatalmas, sötét szemek rettenetet gerjesztettek. Gert, ahogy a hatása alá került, örülten reszketve roskadt a mocskos padlóra. Érezte, hogy valami felkúszik benne, valami, amit talán egy mutatónak, vagy belső nyomásjelzőnek

nevezhetett; és ez a jelző most a kritikus értékhez kezdett közelíteni.

„Gert, ő a barátom. Most pedig rám figyelj” – hallotta ismét Amelie-t. Ahogy odafordult hozzá, a kislány rámosolygott, de ez már semmiben sem emlékeztetett egy ártatlan, szeppent kis fekete fruska mosolyára. Amelie még akkor is tovább nevetett, amikor törékeny teste hirtelen összeroskadt a padlón. Gert maradék tudatában sikoly kelt életre, hiszen azt hitte, egyetlen menedékét is elveszti, ami talán valamicske oltalmat jelenthet az idegen kénnyel szemben.

Amelie teste vonaglani kezdett, majd összegöngyölődött az árnyékban, akár egy félredobott esőkabát. A helyén egy másik lény vált láthatóvá, aki kisebb volt ugyan az ajtót elálló idegennél, de minden egyébben szakasztott mása. Gert újra csak sikoltott és sikoltott, még akkor is, amikor az Amelie testéből előbukkanó lény lehajolt hozzá és megragadta a karját. A belsejében meglódult mutató behatolt a végzetes zónába, és a mentális nyomás a magasba szökkent. Gert agyában szétrobbant valami. Egy pillanat múlva csak értelmét veszített, tudattalan ösztönlényként meredt az idegen óriási szemeibe.

*

Különös hangok csendültek az éjszakában, melyeket sohasem hallott, vagy értelmezhetett emberi fül. De talán azok, akiknek megengedte volna a sors, hogy hosszabb ideig hallgassák, kiértették volna a nézeteltérés tónusait két nem földi eredetű lény között.

Végül a különös eszmecsere abbamaradt és a kisebbik idegen egészen közel tolta az ábrázatát a meredten semmibe bámuló Gerthez. Száj gyanánt rémes szívószerv nyúlt ki a szürkés háromszög-fejből és lassan belemélyedt a tanárnő nyakába. A másik idegen, hogy le ne maradjon a táplálékról, sietve követte a kisebbik lény mozdulatait. A maga részéről Gert bal karját szemelte ki, majd szorosan rátapadt a könyökhajlat ütőér-hálózatára és elégedetten zabált.

Váratlan zaj kelt a veranda felől. Mind a két lény felkapta a fejét és egymásra pillantott. Szívó szájszerveikről meleg vér gyöngyözött le és

aláhullva megfestette az önkívületben lévő Gert tornacipőjét.

Pillanatnyi habozás után szétfreccsentek mind a ketten és meghúzták magukat a kalyiba egyetlen szobájának árnyékában. Gert teste lassan hátrabicsaklott és koponyája nagyot koppanva ért padlót a hintaszékben heverő hulla lábai mellett.

*

Egy testes férfi lépett be a helyiség félhomályába. Kezében fegyver villant, egy 38-as Colt Sierra. Rendőrségi pisztoly. A férfi kalapot viselt, gyanakvó tekintete a széles karima alól kandikált elő. Amikor észrevette Gertet, nem törődve semmiféle láthatatlan veszéllyel, óvatlanul előrelépett, és letérdelt, hogy megvizsgálja. A halálán volt. A rendőr egyedül arra gondolt most, ha ez a nő képes lett volna arra, hogy ráismerjen az érkezőre, igazán megörült volna a látványnak: a megmentő Jason Attridge arcát láthatta volna...

A seriff lassan ingatni kezdte a fejét. A pisztolyt maga elé tartva hátranézett, majd megfordult és felkattintotta az elemlámpáját. Egyenest a kisebbik lényre irányította a vakító fénysugarat. Amaz nem hunyorgott és nem is mozdult. Némán állt, mint akit lelepleztek, vagy tetten értek. Még csak meg sem kísérelt védekezni, harcolni, vagy elmenekülni.

A seriff rezzenéstelen tekintettel bámult az emberi szemmel nézve nyers, formátlan arcba, majd leengedte a lámpát. Ugyanígy tett a pisztollyal is. Aztán lassan levette a kalapját, és a földre hajította. Hangja, ahogy megszólalt, nélkülözte a tőle megszokott, dörmögő tájszólást:

– Azt hiszem, túllóttünk a célon. Tovább kell állnunk. Még az éjszaka eltűnünk innen.

Amazok, ketten – a maguk földön kívüli módján – sajátos, beleegyező hangot hallattak. Közben mozdulatlanul figyelték, ahogy a férfi megváltik kék seriff-ingétől, fegyvertáskájától, nadrágjától és cipőjétől. Legalább ezerszer látták és megélték már az átalakulást, de minduntalan áhítattal figyelték, miként most is, amint az emberi álcatest összecszik a földön, mint egy

levedlett bőr, hogy előtűnjön belőle harmadik tarsuk nyúlánk alakja.